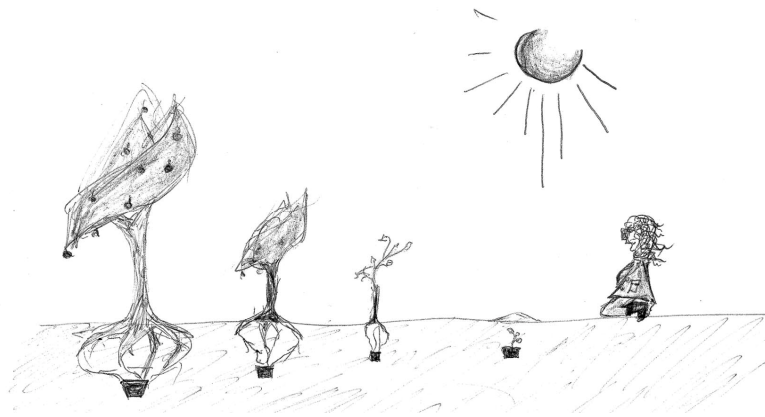

Kpoverello

2009.11.15. I. évfolyam 6. szám

Ugrás a semmibe

Kedves Testvérek!

Az extrém sportok kedvelőinek csalódást kell okoznom. Ebben a számunkban nem a sárkányrepülésről és nem a bungee jumpingről írunk majd, ahogyan a címből következtethetnénk, hanem a hitről. Hogy miért került mégis ez a néhány szó a címlapra, rögtön megmagyarázom.

A hitről mindig két dolog jut eszembe. Az egyik egy hétfő esti beszélgetés a ferences kiscsoport körében. Ekkor hangzott el ez a mondat: „A hit kicsit olyan, mint egy ugrás a semmibe”. Hogy ki mondta, hogy pontosan hogy fogalmazott, nem emlékszem, de ez az egy gondolat sokat mond számomra a hit mibenlétéről.

A másik dolog, ami a hitről eszembe jut, egy anatómiatanár, aki egyszer kijelentette: „utálom az idegrendszert, mert nem lehet megfogni, belátni, mert annyira bonyolult, hogy csak bizonytalanul tapogatózhatunk”.

Úgy gondolom, a hit is valami olyan, ami megfoghatatlan, beláthatatlan, mint az idegrendszer. A tudomány, a misztika, a csodáink, az ima csak megsejtetnek valamit. Közeledhetünk általuk Istenhez, de a hit hit marad, ugrás a bizonytalanba.

Reméljük, hogy ez a néhány oldal is segít majd nekünk, neked, kedves olvasó, közeledni, megsejteni. Adjon nekünk az, Aki miatt merhetünk ugrani, „igaz hitet, biztos reményt és tökéletes szeretetet, érzéket és értelmet...”

Szeretettel,

a szerk.

Coffice Diary

Upon inconvenient changes and alterations

“I swam across I jumped across for you”, it curiously odd how yellow things turn white, purple or even black depending on the circumstances. Weeks change, ages change, wrinkles appear, one turns out to be satisfied with the result, even if the initial purpose does not coincide with the later. Names, places, colours, all entangled in the whirlpool of memory, thus sometimes yellow becomes a heap of hues. The mind set which processed these thoughts and set them so common place-fully on paper illustrates this point most successfully.

Gál Dalma

A hitről

A hit általános értelemben azt jelenti, hogy valakinek a kijelentéseit szabadon elfogadom igaznak, pusztán csak a belé vetett bizalom alapján. Ez az „általános” értelem sok mindent magába foglal – például, hogy:

ez egy dialógus eredménye, amelyben „valaki” kijelentéseket képes tenni; azok eljutnak hozzám; én képes vagyok felfogni azokat,

a kijelentései tartalommal bírnak, s ezeket a tartalmakat képes vagyok megérteni, felfedezni, elfogadni,

ezek a tartalmak az igazságot közvetítik, s elfogadhatóak,

ezek elfogadása szabadon történik,

s mindennek az alapja a bizalom (s igazából semmi egyébre nincs szükség ezek alátámasztására).

Sok minden miatt ingatag lehet a hitem... Sokszor, amikor azt mondom, hogy „hiszek” (neked/benned, Istennek/Istenben), akkor talán nem is vagyok tudatában annak, hogy mennyi akadályon túl kell lépni ahhoz, hogy ez valóban hihető legyen. S így talán az is látszik, hogy mennyi minden elbukhat a hitem/hihetőségem: dialógusaim hiánya/gyengesége, a tartalmatlanság, az igazság hiánya, szabadságom korlátoltsága, bizalmatlanságom... mind megannyi apró akadály a hitem útjában. S ezért kell újra meg újra kimondani, megtapasztalni, megélni, hogy... „Hiszek Uram, segíts hitetlenségemen!” (Mk 9,24)

Szabolcs testvér

Latin és görög hit

Egyházunk ősi nyelve a latin, az Újszövetség eredeti nyelve pedig a koiné görög. A szótár (forrás: Gh. Guțu: Dicționar latin-român. Ed. Științifică, Bukarest, 1966; Györkösy A. – Kapitánffy I. – Tegyei I.: Ógörög–magyar szótár. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1990) megmutatja, hogy ezekben a nyelvekben a hit szó többjelentésű volt; a jelentések összefüggését megvizsgálni segíthet képet kapni arról, milyen kontextusban állt az ókori ember hitfogalma. A latin fides szót használták hitel, bizalom, ígéret, eskü, oltalom megjelölésére is; a görög πίστις (pisztisz) szintén a bizakodás, meggyőződés, hihetőség, (pénzügyi) hitel, kezesség, szerződés, bizonyíték, letét, oltalom jelentést is hordozta.

Bojtor Attila

„Hűséggel és szeretettel”

Batthyány-Strattmann László 1870. október 28-án született Dunakilitiben, Magyarországon. Tizenkét éves volt, amikor elvesztette édesanyját. Ekkor döntötte el, hogy orvos lesz, és ingyen fogja gyógyítani a szegény betegeket. Már gyerekkorában buzgón tanulmányozta a Szentírást és a szentek életét, és gyakran járult szentségekhez. 1896-ban teljesült a vágya, hogy beiratkozzon az orvostudományi egyetemre, 1900-ban pedig orvosi diplomát szerzett. Még egyetemi éve alatt feleségül vette a mélyen vallásos Coreth Mária Teréziát. Házasságukból tizenegy gyermek született. 1902-ben huszonöt ágyas magánkórházat alapított Köpcsényben, és kora legmodernebb eszközeivel szerelte fel. Kezdetben általános orvosként dolgozott, később sebészi, majd szemorvosi képesítést szerzett. Szaktudásának és törődésének híre olyan népszerűvé tette, hogy külön vonatjárat, az úgynevezett kórvonat vitte hozzá a betegeket.

Az első világháború idején magánkórházat hadikórházzá alakította, majd százhusz ágyásra bővítette, hogy minden sebesültet fogadhasson. A trianoni békeszerződés után Köpcsény Ausztriához került, ezért Batthyány-Strattmann László családjával körmendi kastélyába költözött. A kastélyban kórházat rendezett be, elsősorban a szembetegek számára. Betegeit ingyen gyógyította, a recepteket is ingyen válthatták be, cserébe egy Miatyánkot kért tőlük. Mindig azt mondta, hogy ő csak a műtétet végzi, a gyógyulás Isten műve. Műtétek előtt együtt imádkozott a betegekkel a beavatkozás sikeréért.

A szegényekkel is törődött, rendszeresen támogatta a környéken élő szegényeket pénzzel, ruhával, gabonával, fával. Gyerekeit is a szegények szeretetére nevelte. Ők nem is tudták, mennyire gazdagok voltak. Mindenük megvolt, de nem éltek fényűző életet. A család minden nap szentmisén vett részt, ezután a gyerekek feladatot kaptak jócselekedetek gyakorlására. Estéknél elmondták a rózsafüzért és a napi jócselekedeteiket. 1916-ban Batthyány feleségével, Ödön fiával és sógornőjével belépett a ferences világi rendbe.

A család címerének jelmondata „Hűséggel és bátorsággal” volt. Batthyány elhivatottságát mutatja, hogy megváltoztatta ezt a mondatot: „Hűséggel és szeretettel” lett a mottója. Batthyány 1923-ban ünnepelte ezüslakodalmát. Ebből az alkalomból a pápa a beteggyógyítás terén

végzett kiváló munkájáért egy érdemrenddel és dicsérő oklevéllel tüntette ki őt. 1931. január 22-én halt meg Bécsben tizennégy hónapig tartó, türelemmel viselt szenvedés után. Holttestét Németújváron helyezték örök nyugalomra, gyógyult betegek és szegényei három napig vonultak koporsója elé. Piffl bíboros, a Bécsi Főegyházmegye érseke betegágyából kelt fel a temetésre, mondván, hogy nem minden nap temethet egy szentet. Batthyány-Strattmann Lászlót 2003. március 23-án avatta boldoggá II. János Pál pápa.

Sokszor úgy gondolunk a gazdagokra, mint akik nem lehetnek kedvesek a Jóisten előtt, hisz Jézus azt mondta róluk: „Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bemenni az Isten országába.” (Mt 19,24) De Batthyány-Strattmann László életén láthatjuk, hogy nem a gazdagság az akadály, hanem az, ha a rabjává válok. Minden, amim van, a Jóisten ajándéka. És mindent, amit kaptam, felhasználhatok a mennyország építésére, hisz Isten országa nem távoli ország, hanem közöttünk van itt és most!

G.K.

Ima hittel, hogy hitem legyen

Uram, csak egy szóval szólj, és meggyógyul az én lelkem...
Te látod, amit én nem látok, te tudod, amit nem merek meghallani.
Uram, csak egy szóval szólj, és meggyógyul az én lelkem...
Te látod megkötözöttségeimet, ismered félelmeimet,
és magamnál is jobban megértesz engem.

Hiszek, Uram, segíts hitetlenségemen!
Te láttál engem a tegnap is, mikor reménytelenül néztem a semmibe,
hallottál ma is, mikor rémülten így szóltam hangtalanul:
„Itt már csak Isten segíthet...”, és közben tehetetlenségemre
gondoltam.

Hiszek, Uram, segíts hitetlenségemen!

Uram, segíts hitetlenségemen, s meggyógyul az én lelkem.

cs.

Válasz egy különleges hívásra

Október 24-én egy rendkívül szép eseménynek lehettem tanúja: Bereczki Silvia örökfogadalmat tett a segítő nővérek rendjében, Marosvásárhelyen a minorita templomban. Rendjük teljes neve a Tisztítóházban Szenvető Lelkeket Segítő Nővérek Kongregációja, alapítónőjük (Eugenie Smet) elképzelése szerint az élőket tevékenységükkel, a holtakat meg imákkal segítik, így próbálnak „a Gondviselés gondviselésévé” válni. Szem előtt tartják azt, hogy halál és tisztítóház a mindennapi életben is létezik: csalódások, veszteségek, szenvedések – és segíteni szeretnének az embereknek, hogy mindenben Istennel találkozzanak.

Silvia kilenc évvel ezelőtt lépett be a kongregációba, és a képzési idő alatt több helyen is tevékenykedett: többek között a Vasárnap munkatársa volt, majd a főegyházmegyei ifjúsági lelkesedés munkatársa. Jelenleg Grazban, az egyetemi lelkesedésen dolgozik.

A szentmise főcelebránsa dr. Jakubinyi György érsek úr volt, ünnepi szónok Bara László. E rendkívüli alkalomra több pap összegyűlt, valamint az ünnepelt rendtársai és más szerzetesek, családja, rokonai és barátai, hazánkból és külföldről egyaránt. A kongregáció szellemiségéhez híven, a szentmise is nemzetközi volt: magyar, román és német nyelven hangzottak el az olvasmányok, a szentbeszéd, az énekek, a könyörgések és a fogadalomtétel. A szertartás után agapén vettünk részt, ahol alkalom nyíltott pár szót váltani az ismerősökkel, barátokkal és az ünnepelttel.

Kívánom, hogy ez a nap örök pecsét legyen Silvia szívében, mely mindig új erővel tölti el.

Both Vanda Erzsébet

Elgondolkodtató...

Miért félünk kifejezni érzelmeinket

Azt mindenkinek tudnia kell, hogy érzelmeink létezése és azok kifejezésének tudása velünk született adottság, melyet az Isten adott nekünk.

Tapasztalataim arra a következtetésre vezettek, hogy a ma embere nem meri, szégyelli érzelmeit kifejezni.

Az a kérdésem hogy: Miért?

Félek, hogy kinevetnek érte?!

Félek, hogy ezzel eltaszítom magamtól az embereket?!

Félek a nyitottságtól?!

Félek a közelségtől?!

Engem taszítanak el mások nyitottságai?!

Azért taszítanak el mások nyitottságai, mert nem tudom, hogy abban a helyzetben mit kell tennem?!

Ne félj érzelmeidtől és azok kifejezésétől, mert azok természetesen és igazak!

Általuk tudsz kapcsolatokat építeni, másokat megörvendeztetni, biztosságot adni a gyengék és elveszettek részére.

Érzelmeid kifejezésével embereket erősítesz meg, kapcsolatokat zárhatsz be, amelyek számodra vagy mások számára terhek.

Gondold végig, hogy a te érzelmeid sokasága milyen hidakat épít mások életében, vagy milyen terhektől szabadít fel, vagy milyen kapukat zár be azért, hogy sérthetetlen maradhass másokkal szemben.

Milyen jólesik egy ölelés, egy kézfogás, kimondott szavak: szeretlek, kedvellek, tetszel. Ugyanakkor az érzelmeink kérésekben is kifejeződnek, melyeket a vágyakozás előz meg. Ilyenek, mint: kérlek, maradj velem; kérlek, engedd el; kérlek, szeress; kérlek, érts meg. Engedd, hogy ebből mások is kapjanak tőled, hogy ők is adhassanak neked és másoknak!

Érzelmeid kifejezését ne szégyelld, inkább élvezd azok kifejezésre juttatását és azok gyümölcsét! Ezt most van lehetőséged megtenni, most kezd el, hogy építeni tudj, mert ezáltal érzelmeid egy magasabb érzékenységre jutnak, és haladnak a tökéletesség felé.

Segíts, hogy mások is tudják, merjék kifejezni érzelmeiket! Ennek feltétele, hogy te is kifejezed azt, amit érzel szeretteid vagy kevésbé szeretett személyek felé.

Figyelmeztető:

Vigyázz érzelmeid milyenségére, mennyiségére, tisztaságára és erejére, másokat éltetsz azok kifejezésével!

Vigyázz, hogy ne csak másokat éltess, hanem tudd önmagadat is éltetni!

Dani Mária

Húsz év demokrácia

Októberben részt vettem a Lipcsében megrendezett első nemzetközi demokráciakonferencián. Lipcsében szervezték, mert ott indultak el 1989 októberében a máshová is kiterjedő, végül a berlini fal leomlásához vezető tüntetések, az NDK-nak véget vető „békés forradalom”. Egy közép- és kelet-európai fiatalokkal foglalkozó németországi szervezet tette lehetővé, hogy ezekből az országokból ingyen odautazhassanak fiatalok az előadásokat meghallgatni, sőt a konferencia utáni napon közös foglalkozásokat szerveztek nekünk, amelyek az egymással, a történelemmel, a politika dolgaival meg kommunikációs lehetőségekkel való ismerkedést szolgálták.

Az előadások messzemenően abból a gondolatból indultak ki, hogy nem létezik fejlettebb, átgondoltabb, igazságosabb, azaz jobb módszer az emberek társas együttélésére, mint a demokrácia. A felszólalók, németek, kelet-európaiak és két amerikai azt igyekeztek tárgyilagosan, szívetgöcsök nélkül összefoglalni, milyen átalakulások történtek az 1989-es csoda óta a keleti blokk államaiban, milyen a mai helyzet ill. milyenek a kilátások a jövőre. Nyilvánvaló, hogy a legtöbb helyen – nálunk is – messze áll még a valóság a Nyugat-Európa és az Egyesült Államok nyújtotta demokráciapéldától; azonban, amint elhangzott, különösen súlyos a helyzet napjainkban mindenekelőtt Oroszországban és Fehéroroszországban: az utóbbiról szólt a legpezzszimistább előadás, amelyben azt hallottuk, hogy a Nyugat célzott beavatkozása nélkül aligha várható bármilyen javulás. Magyarországot és Romániát a média állapotának szempontjából tárgyalták tüzetesebben.

Különös élmény volt, ahogy az előadások közti szünetben meg a közös vacsorán szóba állt velem (és más hozzám hasonlóakkal) vaegy ismeretlen tisztas öregúr, aki nem tudta, ki vagyok és hogy kerülök oda, aztán kénytelen volt elárulni magáról, hogy ő a rendszerváltás utáni Lipcse első városi tanácsának tagja avagy első polgármestere volt.

Bojtor Attila

A ferencesség a nép körében

A ferenceseket sokfelé barátoknak nevezik. Ez az elnevezés onnan származik, hogy a török hódoltság idején a nép körében maradván segítették a mindennapi életet, erőt, bátorítást, s szükség esetén kenyert is

osztogattak. Így lettek „a nép barátja”. Templomaik régen is és ma is a leglátogatottabbak közé tartoznak, felkeresik őket nemcsak katolikus, de más vallású hívők is. Sokszor tettem fel magamban a kérdést, hogy vajon miért?

A róluk szóló beszámolók általában kiemelik sokszínű, az emberekhez közeli tevékenységüket. Általában nem valamelyik rétegnek, hanem a teljes népességnek igyekeztek és igyekeznek szolgálni, elsősorban igehirdetéssel, lelki támasszal. Az evangélium üzenetét az egyszerű emberekhez az egyszerű emberek nyelvén igyekeztek elvinni, ehhez anyanyelven prédikáltak, s felhasználták a művészet megjelenítő erejét is. (Szent Ferenc állította fel például az első karácsonyi jászolt, élő szereplőkkel és állatokkal, hogy átélhetőbbé, megfoghatóbbá tegye az ünnep üzenetét.) Hatásukra sokféle elmélyült a vallási élet, megélnékvült a búcsújárás szokása, terjedt Szűz Mária, Szent Ferenc, Páduai Szent Antal és Árpád-házi Szent Erzsébet mellett a Szent Kereszt és az Oltáriszentség tisztelete is.

Emellett a ferencesek a legtöbb helyen iskolákat alapítottak, gyógyszertárakat vezettek, ápolták a betegeket (főleg járványok idején), gondozták a szegényeket, védelmezték a kiszolgáltatottakat (például a második világháború idején), támogatták a családokat és a gyerekeket (a XX. század elején például sokféle játszótérket építettek). A megbékélés és a párbeszéd melletti elkötelezettséget hangsúlyozták.

Közvetlen, egyszerű és szeretetre méltó életmódjukat, ami lehetővé tette, hogy közel kerüljenek az emberekhez, Assisi Szent Ferencről tanulták. Az ő karizmatikus egyénisége, mély vallásossága és hiteles életmódja nagyon sokakat vonz ma is, s vonzott már korábban is, bár eleinte bolondnak tartották. Maseo testvér egyszer fel is tette neki a kérdést: „Mindenki téged akar látni, téged akar hallani, neked akar engedelmeskedni. Pedig nem vagy szép ember, nem vagy sem művelt, sem bölcs, sem előkelő. Hogy van ez, hogy a világ mégis utánad megy?”

Ez azért lehet, mert Szent Ferenc felismerte, hogy valami hiányzik az egyházból, ami segíthetné az örömhír terjedését az egyszerű nép körében – és ez a szegénység és az egyszerűség. Ezek szerinti életével Ferenc tulajdonképpen Jézus emberségét mutatta fel az embereknek, aki a mi földünkön szegényen és szenvedések közepette élt, mégis a derűt, a többi teremtménnyel való megbékélést, az Örömhírt hirdette.

Ezért tartják Szent Ferencet nemcsak a szegények és magányosan haldoklók pártfogójának, hanem többek között az állatok, a madarak, a környezet és a környezetvédők, az állatkertek, sőt még a kárpitosok és a tapétakészítők védőszentjének is.

Ünnepnapja, október 4. az állatok világnapja.

Ehhez a naphoz az idők során az egyszerű nép körében különböző hiedelmek is kapcsolódtak. Azt a hetet, amelybe nevenapja esik, sokféle ferenchétnak vagy búzahétnak nevezték, s általában ezt tartották legalkalmasabbnak az őszi gabonák elvetésére (pl. Háromszéken is). Máshol viszont épp úgy gondolták, hogy az ilyenkor vetett búza szemetes lesz, előző héten kell vetni.

Több vidéken ez a nap volt a szüretkezdés napja is. Ezt talán a Fioretti egyik kevésbé ismert csodája is ihlette. Eszerint egyszer a súlyos szembajtól szenvedő Ferencet Rietibe hívta az ottani bíboros, mikor azonban a város határába ért, akkora néptömeg közeledett feléje, hogy Ferenc inkább elrejtőzött az egyik közeli templomban. A nép azonban ide is utánament, sőt összetaposták a templomhoz tartozó szőlőkertet, és megdézsmálták a termést is. A kesergő plébánost Ferenc azzal vigasztalta, hogy ha türelmesen elviseli ott tartózkodását és az emberek jelenlétét, több bort fog a maradék szőlőből kipréselni, mint amennyit a legjobban termő évben sikerült. S ez így is történt.

Egy másik Fioretti-legenda szerint egy látomásában Ferenc ígéretet kapott Krisztustól: „...miként én halálom napján leszállottam a pokol tornácára, hogy az ott várakozó lelkeket kiszabadítsam sebhelyeim ereje által; akként azt a kiváltságot adom néked, hogy minden évben halálod napján leszállhass a purgatóriumba, s mindhárom rendednek, vagyis a kisebb testvéreknek, a klarisszáknak és a terciáriusoknak, ezenfelül még különös tisztelőidnek lelkeit, akiket ott találsz, sebhelyeid erejénél fogva kiszabadítsd, és a paradicsom dicsőségébe vezesd.” Ezzel is magyarázható, hogy a néphit szerint e napon el lehet az ördögöt is üzni. Az ekkor ültetett kotlócsok fészekaljába például nyírfaágat tettek, hogy a gonosz szellemek el ne pusztítsák a csibéket.

Kántor Emese

„Ki vagy te, édes Istenem? S ki vagyok én?”

Az ókori filozófusoktól kezdődően korunk modern nézeteiig sokfelé hallhatjuk, olvashatjuk az „Ismerd meg magad!” felszólítást. Keresztény körökben elterjedt az a jámbor nézet, hogy önmagunk ismerete, netán szeretete alábbvaló dolog mások ismereténél és szereteténél, hogy az önmagunkkal való foglalkozás lelkünk üdvének kárára lehet.

E kérdésben segítséget Szent Ferenc szavaiból nyerek a Fiorettit olvasva. Ferenc az Alverna hegyén imádkozik, két kérdést ismételt magában: „Ki vagy te, édes Istenem? S ki vagyok én?” Mikor Leó testvér megkérdi tőle szavai értelmét, így válaszol: „Tudd meg tehát, Jézus Krisztus juhocskája, amikor az általad is hallott szavakat mondtam, két fényesség gyúlt föl lelkemben, az egyikben a Teremtő lényét értettem meg, a másikban saját mivoltomat láttam át.” (Fioretti)

Bár a középkor emberképe sok mindenben különbözött a mai kor emberképétől, Szent Ferenc, a kor sajátos jegyeit magán viselve, fontosnak tartotta, hogy ne csak Isten személyéről elmélkedjen, hanem saját mivoltát is átláthassa.

Az elkövetkezendő számokban megpróbálok néhány gondolatot leírni arról, hogy „ki vagyok én?”, vagyis ki az ember. Természetesen erről akkor van igazán értelme írni, ha az önismeret célja és motiváló ereje, hogy önmagunkat megismerve megtanuljuk Isten szeretetéhez hasonlóan elfogadni, szeretni, és felismerni és dolgozni azokon a személyiségünkben rejlő akadályokon, amelyek meggátolnak bennünket Isten és embertársaink felé vezető úton.

Gyakran felvetődik az a kérdés, hogyan szeressük önmagunkat. Erre a főparancs ad némi támpontot: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”. Jézus más helyen azt mondja: „Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”.

Ha nem tudjuk önmagunkat helyesen szeretni, akkor képtelenek vagyunk az embertársainkat szeretni, hiszen a másik ember szeretete olyan kell legyen, mint ahogy mi magunkat szeretjük. Jézus továbbmegy ezen, önmagunkat és egymást úgy kell szeretnünk, mint ahogyan Ő szeret minket.

Az Isteni szeretet hasonlít a szülő szeretetére. Ennek lényeges eleme a feltétel nélküli elfogadás. De hogyan tudnánk elfogadni bármit is feltétel

nélkül, ha nem ismerjük, hogy mit fogadunk el? Nem baj az, ha látjuk önmagunk hibáit és erényeit. Fontos, hogy el tudjuk fogadni mindkettőt.

Egy másik lényeges elem ebben a szeretetben, hogy nem egyenlő a kényeztetéssel, nem jelenti azt, hogy mindent megadok annak, akit szeretek. Isten maga a szeretet, és mégis megengedi, hogy olyan dolgok történjenek az életünkben, amelyek kellemetlenek, rosszul esnek, szenvedést okoznak nekünk. Hiszen Ő tudja, hogy mi a jó nekünk, mi válik a javunkra.

E szeretethez hasonlóan mi sem engedhetünk meg magunknak bármit, amire vágyaink ösztönöznek, annak címén, hogy mi szeretjük magunkat. Fontos az önismeret, hogy el tudjuk dönteni, mi válik igazán javunkra, és mi az, ami bár jól esne, nem tesz jót.

Istentől csodálatos ajándékot kaptunk: személyiségünket. Ezzel az ajándékkal nemcsak élünk és dolgozunk, hanem képesek vagyunk megismerni, rácsodálkozni arra a szépségre, ami benne rejlik. Kiváltságosak vagyunk, mi emberek!

Néhány elmélkedésre indító kérdést szeretnék megfogalmazni:

Milyen szerepet tölt be életemben önmagam megismerése és elfogadása? Dolgozom-e ezen, vagy a mindennapok zsúfoltsága miatt megfeledekzem róla?

Melyek az önismeretem forrásai? Mi alapján döntöttem el, hogy ki vagyok?

Meg szoktam-e beszélni Istennel mindazt, amit önmagamban felfedezek?

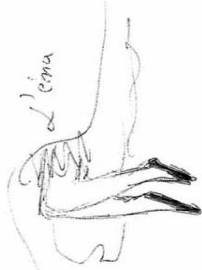
Nagy Lilla

Ferences közösségek Kolozsváron 2. – A nagycsoport

Elindított sorozatunk technikai okok miatt kissé szünetelt, de végre elérkezett az idő, hogy megismerkedjünk az időrendi sorrendben következő második közösséggel, akiket úgy ismertem meg, hogy a „nagy” csoport.

Történetük 1991 augusztusában, a kirulyi ferences táborban kezdődött, amelyet fiatal ferencesek szerveztek minden érdeklődő számára. A kolozsvári Szent Mihály plébánia közösségéből is részt vettek néhányan, szülők gyerekeikkel együtt. Mivel a táborban egy bemutatkozásra került sor a különböző csoportok részéről, a kolozsvári gimnazisták már tavasz folyamán (VII-VIII. osztályosok) hetente készültek az előadásra. Ebben az

Non est volentis, neque currentis, sed misericordis Dei.

Már képp
hogyan volna
lehetőség az

a csodá, hogy mi

a siralmas

erőközemből, mond

felel ráadásból

trükkből, otrombá

elbágyvott jelekből mégis

megértjük

|| egymást?

Hogy közölni tudunk több

mint a mondandóval?

Hogy fogadjuk azt is, AMI NINCS

BENNE, A ami NEM FÉRHET

bele a hiszékeny szívébe?

Az Isten szeretés öccsei és.

Legyetek hasonlók hozzájuk,

Hogy hiszgyerekeitek

Li. Di. em. labákkal

akadályozó mélyretek át

azt elűzi a víznyerem.

Mikor rabolt paraszta

Már-márson tettei Deitebe,

Hogy ne csak társam,

Világításnak is!

Josef Attila, Mihály Gyula

Az én akaratom nem boldogság,
Honem tevékenység többjére a

fibemetek

Még csak airtól búzánemelés.

Az én HItem a földnek mellesége

Az a mélyretek föld mélyretek mellesége

Gyenge szívem, reménytelenség

erőlködéssel együtt

Az én hitemet úgy ontom nek

Közöttetek.

időszakban Anca Márta FVR-tag és Fr. Leonárd foglalkoztak a serdülőkkel. A tábor után elhatározták, hogy rendszeresen találkoznak, így péntek esténként Márta néninél gyűltek össze, általában húsz-harminc serdülő fiatal. Természetesen az életkorukra jellemző tevékenységekkel foglalták le magukat: szórakoztak, buliztak, zenét hallgattak, táncoltak, kirándultak. Az összejöveteleken azonban mindig szerepe volt az imádságos együttlétnek is: időnként szentségimádást tartottak, vagy rózsafüzért mondtak. A szórakozás és az imádság mellett képességeik fejlesztésére, a szellem művelésére is hangsúlyt fektettek: gitár- és furulyatanfolyamokat szerveztek egyetemista meghívottakkal, videót néztek (szentek élete). A zene nagyon fontos szerepet játszott a fiatalok életében: létrehozta egy zenecsoporthoz, akik más helységeken gitáros miséket játszottak. Idővel elköteleződés születtek meg a közösség és a ferences lelkiség iránt: többen kérték befogadásukat a FVR-be, illetve ideiglenes fogadalmat tettek. Ebben az időszakban német kezdeményezésre indult el a EuFra, az európai ferences találkozó, melyen ez a csapat is képviseltette magát: eljutottak Németországba, Lengyelországba, Franciaországba.

Hat évig tartott ez az időszak, melynek során kb. százharmincan fordultak meg Márta néni háza táján. Aztán 1997-ben egy válságos idő következett: Márta néni egészsége megromlott, nem tudta a fiatalokat befogadni, nem volt képes foglalkozni velük, programokat szervezni. Így ettől az évtől a KEL pincéjébe jártak szombatoként imádkozni, és az a tény, hogy az Úr nevében gyűltek össze, erőt adott nekik a kitartáshoz. Természetesen mindig foglalkoztak velük fiatal ferences testvérek, de ők gyakran váltakoztak, elkerültek Kolozsvárról. Ebben a nehéz időszakban (1999) alkotott meg a csoport egy rockoratóriumot Jézus születéséről, melyet kétszer előadtak a ferences, egyszer meg a piarista templomban.

A 2000-2002-es években fordulat következett: Misi testvér és Leó testvér érdeklődéssel fordult a fiatalok felé, próbálták megtudni, kik ők, mit szeretnének, mivel töltik idejüket. Aztán az egyik fiatal pár házasságra készült, így Misi testvér megszervezte nekik a jegyesoktatást, hívott fiatal házasságokat is a felkészítőkre. Később az oktatásra járó új pár keresztelte a fiatal házasságok első gyerekeit, így elég komoly kapcsolatok alakultak ki. Mivel a csoportban már több embernek stabil párkapcsolata volt, kedvet kaptak egymástól a családalapításra (előfordult évi négy-öt esküvő is). Így megalakult a családos csoport, amelynek házassági felkészítő jellege volt,

közben a pénteki találkozók ugyanúgy mentek tovább.

2002-től tehát tulajdonképpen kétféle tevékenységet folytatnak: a hétfői családos találkozókon családi étellel, párkapcsolattal, gyerekeveléssel kapcsolatos problémákkal foglalkoznak, ezek az alkalmak nyitottak a házasságra készülő jegyesek számára is. Ahagyományos pénteki találkozók témája a ferences lelkiség, az imaélet, a személyes kapcsolatok építése, és bár a két csoport összetétele nagyjából ugyanaz, ezeken az alkalmakon egyedülálló személyek is részt vesznek. Közben a családos csoport egyre gyarapodott, jelenleg tíz stabil pár alkotja, két-három pár alkalmanként jelenik meg, van egy jegyespár, a gyerekek száma pedig tizenhét. A mindkét csoportban részt vevő emberek számára a találkozókön kívül közös születésnapozásokat tartanak, kirándulnak, lelkigyakorlatokat szerveznek. Misi testvér lelkes támogatói és iránymutatói szerepének köszönhetően a ferences lelkiségben való elköteleződés is megnőtt: 2007-ben heten örökfogadalmat tettek a FVR-ben, két fiatal pedig befogadását kérte.

Jövőbeni tervük a kajántói projekt: egy két hektáros terület, melyen tizenkét családi házat és egy közösségi házat szeretnének építeni, ahol ferences közösségként akarnak élni. Aki további információkra is kíváncsi, a www.ferko.ro honlapon talál rá a csapatra.

Adatközlő: Szalma László-Zsolt

Lejegyezte: Both Vanda Erzsébet

Ez az, amit tennem kell

(rovat a hivatás- és útkereséseinkről)

Egy kis tisztánlátás...

Egész életemben érdekelték a kutatások és az, hogy mi miért van az emberben úgy, ahogy van, de amikor egyetemre iratkoztam, élelmiszeriparban gondolkodtam. Édesapám unszolására a biotechnológiára is beadtam a kérést, és végül is ezen a szakon maradtam.

Teljesen másképp képzeltem el ezt az egyetemet. A név hallatán mindenki arra gondol, hogy biotermékek előállításáról szól, de szó sincs ilyesmiről. A biotechnológiának rengeteg meghatározása van. Ami szerintem a legérthetőbb: minden olyan technológia, amely biológiai rendszerek manipulálásával foglalkozik, legyen szó állati, növényi vagy mikrobiológiai rendszerről. Napjainkban sokat beszélnek a

génmanipulációról. Elítélik, félnek a következményektől. Rögtön az ember klónozása és hasonló rémségek jutnak eszünkbe róla. Kedves olvasó, ne botránkozz meg a génmanipuláció szó láttán! A génmanipuláció tulajdonképpen azt jelenti, hogy idegen géneket (bizonyos tulajdonságokat) viszünk be egy teljesen idegen növényből, állatból. A génmanipulációk sem veszélyesebbek a különböző növény- illetve rovarirtóknál vagy a műtrágyánál. A növények manipulációjának vannak pozitívumai is. Például létrehozta egy olyan rizsfajtát, amely A-vitamint tartalmaz. Ez azért hasznos, mert a rizsnek nincsen vitamintartalma, és mivel ázsiai országokban rengetegen fogyasztják, így ezzel a fajta rizsszel megelőzhetőek bizonyos szem- és bőrbetegségek. Állatok génmanipulációjával sikerült olyan hasznos dolgokat előállítani, amelyek sokat segíthetnek valakin, például olyan tej előállítása, amelyet a csecsemők is meg tudnak emészteni.

Az állatok manipulációja kicsit problematikusabb. Láttam (órán bemutatott filmben) már toll nélküli tyúkot, világító disznót. De soha nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a génmanipuláció jól is használható, mások javát szolgálhatja.

Szeretném jobban megismertetni az emberekkel ezeket a technikákat, amik nem is olyan sci-fibe illő dolgok. Ezen kívül a bioetikai kérdéseket szeretném mélyebben tanulmányozni.

Tudományos kutatásokban szeretnék dolgozni, szigorúan csak növényekkel, mert azok állnak közelebb hozzám. Itt olyasmire gondolok, hogy növény-nemesítés, különböző növényi betegségek felismerése és megelőzése minél kevesebb káros anyagot használva és sok más hasonló dolog. Tudom, hogy vannak dolgok, amikkel az egyház nem ért egyet, ezért is nem foglalkozom a mesterséges megtermékenyítéssel, pedig lenyűgöz az egész folyamat (a megtermékenyítés, a hormonok hogyan hatnak), de itt feltettem magamnak néhány kérdést (mi lesz az embriókkal, amelyeket nem ültetnek be, vagy jó az a sok hormon, amit a nőnek beadnak és ilyesmik). A növényeknél pedig lehet jó dolgokat létrehozni anélkül, hogy Istennek képzeld magad. Nekem volt olyan tanárom, aki nyert egy csomó díjat úgy itthon, mint külföldön, mert nemesített egy pár körtefajtát, és mégis egy teljesen normális ember volt. Én is szeretnék nemesíteni vagy felfedezni dolgokat, amiket mások még nem tettek meg.

A génmanipulációról lehet órákon keresztül írni, beszélni vitázni. Sok

nehéz kérdést felvet. Remélem nem botránkoztattam meg senkit ezzel a cikkel. Mindössze arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy sok dologban nem vagyunk tájékozottak a génmanipuláció kapcsán. Nem értünk, félreértünk dolgokat, és mások, a média véleményéből indulunk ki ahelyett, hogy tényleg utánanéznénk a tényeknek.

A média gyakran félrevezet bennünket. Elég csak az éppen aktuális H1N1 vírusra gondolni, amely körül olyan hatalmas port kavartak, pedig pont olyan, mint bármely más vírus, de erről majd talán egy következő cikkben.

Eszter

Szamártestvér

(rovat a makacs és bohókás emberi testről)

Az emésztőrendszer és az emésztés

Az emésztőrendszerben végbemenő folyamat az emésztés, ami a táplálék fizikai (oldódás), mechanikai (a táplálék felaprózása) és kémiai (az emésztőnedvek enzimeinek hatására a szerves anyagok lebomlanak egyszerű anyagokra) átalakulása. Az emésztőrendszer a következőkből áll: tápcsatorna és járulékos mirigyek. A tápcsatorna szervei: szájüreg, garat, nyelőcső, gyomor, vékonybél, vastagbél. A járulékos mirigyek: nyálmirigyek, hasnyálmirigy. Az emésztés már a szájüregben elkezdődik, itt aprózódik fel a táplálék a fogak segítségével, és az amiláz nevezetű enzim segítségével a keményítők lebontódnak egyszerűbb cukrokra. A garaton, a nyelőcsövön és a gyomorszájón keresztül a falat a gyomorba kerül. A gyomorban található gyomornedv sósavat tartalmaz, amely aktiválja az enzimeket, és ezek segítségével a fehérjék lebontódnak egyszerűbb anyagokra. A gyomor tartalma folyékony, savas tömeggé alakul, amit gyomorkimuszunk nevezünk. Ez a gyomorcsukon át a vékonybélbe jut, ahol három emésztőnedv hat: a hasnyál, a bélnedv és az epe. Ezek közül a hasnyálnak és a bélnedvnek szerepe van a kémiai lebontásban, vagyis a fehérjék aminosavakká, a cukrok szőlőcukorra és a zsírok zsírsavakká és glicerinné alakulnak át, míg az epe a zsírokat apró cseppekre bontja, vagyis emulgeálja. A vékonybélben a megemésztett táplálék felszívódik a vérbe, a megemésztetlen táplálék pedig továbbhalad a vastagbélbe, ahol a víz legnagyobb része visszaszívódik a vérbe, és baktériumok hatására kialakul az ürülék.

Szervezetünk emésztőrendszere olyan, mint egy hatalmas labirintus és egy gyár. Sok bonyolult gépezetet, szerkentyűt felfedezett már az emberiség, de olyan rafinált megoldásokra, mint az emésztőrendszerünk, soha nem leszünk képesek. A legésszerűbben felhasználni azt, amit megesszünk, csak általa vagyunk képesek. Ne tegyük tönkre, ne éljünk vissza ezzel a csodával, hanem örüljünk neki!

Eszter

Jamaikai ínycséség

(finom, egészséges és könnyen elkészíthető)

Pár évvel ezelőtt, amikor még Amerikában jártam, egy jamaikai barátom meghívott ebédelni, és a következő ételkülönlegességet készítette el nekem. A kíváncsiság persze most sem hagyott nyugodni, és ellestem tőle a receptet. Azóta persze hazajöttem, és gyakran kápráztatom el legkedvesebb ismerőseimet ezzel a finomsággal, mivel elkészítése nem olyan nehéz... Kivéve persze a hagyma és a murok minél vékonyabb hasábokra vágását... És az alapanyagok nálunk is kaphatók, ezért úgy gondoltam, hogy továbbadom, hogy ne csak az én és nagyon közeli barátaim, hanem még sok erdélyi fiatal (és persze kevésbé fiatal) kulináris repertoárját gazdagíthassam vele.

Jó főzicskélést... és jó étvágyat!

Hozzávalók: csirke mellehúsa, murok (minél több), jó sok hagyma, fűszerek, olaj (lehetőleg extraszűz olívaolaj, de ha nincs kéznél, megteszi a napraforgóolaj is).

A mellehúsát apróra vágjuk, fűszerezzük (sóval, borssal), és olívaolajban megpirítjuk.

A hagymát és a murkot hajszálvékony hasábokra vágjuk, majd rátesszük a hússal, és hagyjuk párolódni.

Krumplipürével vagy rizzsel tálalhatjuk.

Jó étvágyat!

Nyuszi

Lelki horoszkóp:

Kos (március 21.–április 20.):

„Az ember a megbocsáthatatlan dolgok megbocsátásában áll a legközelebb az isteni szeretethez.” (G. von Le Fort)

Bika (április 21.–május 20.):

„Aki téged mindenestől teremtett, mindenestől visszakövetel magának.” (A. Kohl)

Ikrek (május 21.–június 21.):

„A sikertelenség értékes tapasztalat, nemcsak azért, mert a jobb felé terel bennünket, hanem azért, mert nézeteink és módszereink megváltoztatására kényszerít bennünket.” (C. G. Jung)

Rák (június 22.–július 22.):

„Meg kell élned az Istennel való találkozást, hogy másokat erre segíteni tudj. Minden felelőtlen tanács kuruzslás, még a lelki életben is.” (Szent-Gály Kata)

Oroszlán (július 23.–augusztus 23.):

„Az emberi élet a hit ideje, s az Isten szeretetébe vetett hitünk próbája az, amikor saját különbejáratú Olajfa-kertünkben akaratunkat hozzáadjuk az Atya tervéhez, és itt is Abbának szólítjuk őt.” (Szent-Gály Kata)

Szűz (augusztus 24.–szeptember 23.):

„Jó az Úrnak lelki sötétségben és megpróbáltatásban is szolgálni. Hiszen csak ebben a földi életben lehetséges hitből élni.” (Kis Szent Teréz)

Mérleg (szeptember 24.–október 22.):

„A menny nehezen meghódítható ország, önmagunkat kell legyőzni érte.” (F. Mollat)

Skorpió (október 23.–november 21.):

„Ha minduntalan visszatérünk az Istenbe vetett valódi bizalomhoz, nem marad lelkünkben hely a rettegetés számára.” (J. W. Goethe)

Nyilas (november 22.–december 21.):

„A szerető lélek a világ egy parányi napja, amely Istent sugározza.” (Chiara Lubich)

Bak (december 22.–január 19.):

„Ha igazán hiszünk, telve kell lennünk bátorsággal és határozottsággal, hogy előrehaladjunk az Isten és a felebaráti szeretet gyakorlásában.” (J. Renard)

Vízöntő (január 20.–február 18.):

„A bűnbánattartás nem azt jelenti, hogy egy elcsípett bűnös megkapja méltó büntetését, hanem hogy egy szorongó ember újra nevetni tud.” (G. Hartmann)

Halak (február 19.–március 20.):

„Mit ér az olyan alamizsna, amely nem foszt meg bennünket semmitől? Meglehet, hogy soha semmit sem adtunk.” (F. Mauriac)

Léonie

„Mi nem hiszünk horoszkópokban, de az alábbiak mindenike vonatkozhat rád, mert az év minden hónapjában lélekben újjászülehetünk.” (Leó tv.)

Egy folytatásos regény kezdete

Paul Franciaországban hallotta híret annak idején egy osztrák alattvalónak, valahonnan messze délkeletről, aki szinte egész fiatalkorát könyörtelen önmegtágadások közt élte le, edzette magát, hogy aztán kibírjon egy hallatlanul hosszú utazást, amire készült, a Távol-Keletre. Mint ő most. Csak hát azóta eltelt egy évszázad, sokat fejlődött az ember tudománya, remélhetőleg most már nincs arra szükség, hogy annyi túróképességet felhalmozzon magában.

Sokszor fontolóra vette az előljáró szavait, a megbízást, amely most egy csapásra ilyen éles kanyart hozott az életébe. Sejtette, ha ezt megteszi, ha elutazik oda, meg fog változni, és sosem lesz már olyan, mint azelőtt, azaz sosem lesz már olyan, mint azok az emberek, akik között eddig élt, akik sosem láttak más földrészt, talán más országot sem. Más szemmel fogja látni a világot. Na és persze a legmarcangolóbb kérdés: képes ő erre? Tényleg jó ötlet ez? Vajon nem valami förtelmes hiba, amit el kellene kerülni, ellentmondani az előljárónak, ha kell, veszekedni vele, ha úgy sem megy, kilépni a társaságból, hagyni az egészet, keresni valami mást? Keresni valami mást?!... Csak úgy daczból, mert nem bízik benne, hogy helyes a döntés?... Nem, azt már túl sokszor hallotta, hogy nem érdemes elszökni a feladat elől, amit Isten bíz ránk. Hiszen éppen ezért lépett be a társaságba, képes volt megtanulni franciául s elhagyni a hazáját, ez volt a vágya, egy ehhez fogható nagy szolgálat... csak nehéz elhinni, hogy már ennyi idő után egy ekkora falat jut neki, mintha túl hamar dobták volna a mély vízbe. De végül is... miért? Talán átmenet kellett volna? Milyen átmenetről lehetett volna szó? Valami közelebbiről? A közelebbi vidékeken már rég keresztények a népek... Valahol ugyanakkor örült is a megbízatásnak. Szerette a kalandokat... Főleg olvasni regényekben... De ki hitte volna, hogy tényleg megéri, hogy ő maga...? Félt, biztosítékot szeretett volna, hogy így kell ennek lenni. Na de ha már hitre adta a fejét...

1895 egyik békés tavaszi délutánján hagyta el utazása előtt utoljára a Rue du Bac 128-at, nem tudta, látja e-még valaha a hatalmas parkot, a kápolnát... becsomagolt már, elbúcsúzott mindenkitől (nem sok kapcsolata volt itt, bár otthon Hohenschönhausenben sem sokkal több), mindent előkészített, de visszajött ide még egyszer, hogy utoljára átjárja a hely szelleme, hogy felszítsa magában a vágyat a nemes célnak szolgálatára,

amit ez a hely egész Párizs, egész Európa előtt hirdet, hogy felidézze dicső nevű elődök, társak, valóságos vértanúk emlékét, egy utolsó adag erőt nyerjen az elinduláshoz. Néhány órával később aztán már a Gare de l'Est-en volt, a többiekkel. Alphonse, Louis és Soeur Rose már ott voltak, amikor ő megérkezett nyugtalanul, de mégis mosolyogva, olyasféle hangulatban, hogy „nem kicsi a tét, de mi csak ne vegyük olyan komolyan magunkat, a lényeg úgysem a mi dolgunk”. Robert és Soeur Isabelle késett még néhány percet. Az esti vonattal indultak Moszkva felé. Egyiküknek sem volt nagy csomagja: arra készültek fel, hogy ha azt akarják, hogy a vágott szeműek komolyan vegyék őket, helyi viseletbe kell majd öltözniük, ezért csak annyi ruhát csomagoltak, amennyi az útra kellett. Éles sípolás, nagy zakatolás, aztán a szerelmesek városa elsuhant kétoldalt az ablakok előtt. Beszélgettek hébe-hóba, de csak felületes, jelentéktelen dolgokról; a fontosokról ilyen körülmények közt semmi újat nem tudtak mondani egymásnak: világgal, döntésekkel, lelkiállapotokkal mind a haton egyformán álltak, úton Isten nevében az Isten háta mögé. Paul arra gondolt, mennyire másképpen néz ki Berlin meg Párizs, hát még aztán bizonyára Moszkva, a szibériai, kínai városokat meg Phenjant már el sem merte képzelni, és hogy a lényeg az embereken mégis mindenhol változatlan.

Hosszú heteken át utaztak, vonattal, hintóval, szekérrel, egyik fogadótól a másikig, Moszkva után már mutogatni kellett és fogadó híján egyre gyakrabban egyszerű házakba bekopogni fekvőhelyért meg egy tál főzelékért, aminek minden alkalommal egyre szokatlanabb íze volt, aztán már nem is lehetett főzeléknek nevezni, hanem ők sem tudták, hogy minek, furcsábbnál furcsább dolgok, keletre, mindig csak keletre, aztán délre, egyre csak délre, sok száz kételkedő tekintetű sárgabőrű katonán, vámosen át, egészen a Koreai-félszigetig.

Léonie és Attila

Az elevenszülő csenkesz (*Festuca vivipara*)

A havasok bércein szélsőséges időjárás uralkodott. A telek hosszúak és hidegek voltak, a nyarak rövidek és enyhék. Az ide felmerészkedő növények nem élhettek ugyanúgy, mint sík- és dombvidéki társaik. Meg kellett küzdenek a nap ártó sugaraival, a fagyos széllel, viharokkal. Kiváltságosak voltak, mert sokat szenvedtek, de olyasmire voltak képesek, amire egyetlen más növény sem.

Ilyen körülmények közt élt fenn a havasi gyepeken az Elevenszülő Csenkesz. A nap melege lassan megnövelte, és virágba borította. Nem voltak színes és illatos virágai. Egyszerű, szélbeporzású növény volt, s mint ilyen, nem költött gyönyörű virágokra. Kicsiny virágai beporzódtak, megfogant bennük az élet, s a parányi magvak növekedésnek indultak.

Egy kis mag, olyan, mint akárhány másik, társaihoz hasonlóan szívta magába a tápanyagot. Kevesen tudják, hogy a magvaknak is van köldökszínőrrük, amelyen az anyanövény elárasztja őket mindenféle jóval, amire szükségük van. Teltek a napok, és a kis mag megérett arra, hogy új növényke fejlődjön ki belőle.

Álmosan nyújtózott egyet, felrepedt a maghéja, és kidugta piciny kis gyökerét a külvilágba. Aztán lassan a levélkéi is kimerészkedtek, és egy szép nyári hajnalon először pillantotta meg az áldott nap sugarait. Kíváncsian nézett körbe. Köldökszínőrrján át még kapaszkodott a biztonságot jelentő anyanövényhez, amely sok más társával együtt őt is a nap felé emelte, hogy eltelhessenek meleggel és fényel. Kis levélkéivel vidáman integetett a napnak, az őt tartó növénynek, és sok kis társának.

Ezután napok teltek, és ő egyre nagyobb lett, egyre jobban megerősödött. Gyökerei a levegőben lógtak, levélkéi a nap felé ágaskodtak. Ahogy múlt az idő, megtanulta a növények nyelvét, azt a halk suttogást, amit a növényeken kívül senki más nem ért. Hosszasan elbeszélgetett édesanyjával a világról, az életről, mindarról, amit az anyanövény tudott. Hallgatta a legendákat a völgybeli növényekről, akiket nem gyötör a hideg és a sötét, nem tépáznak a szelek. Boldog volt, ha édesanyja vele beszélgetett, és sokszor féltékeny volt kistestvéreire, amiért édesanyjuk őket is úgy szerette, mint őt.

Egy szép nap úgy érezte, mintha a szél erősebben beleakaszkozna, mintha már nem kapaszkodna olyan biztosan az anyanövénybe. Keservesen

próbált kapaszkodni, de egyre nagyobb szabadságot érzett arra, hogy lehulljon. Látta, hogy kistestvérei lassan elválnak édesanyjuktól, és a föld felé hullanak.

Édesanyja szelíden megszólította, és elmondta neki, amit még nem tudott. Úgy lenne természetes, hogy a magvak a földben csírázzanak ki, nem édesanyjuk virágzatában. Csakhogy a csenkeszek egyszerű és gyenge növények, magjaik parányiak, s ha a földbe kerülnének, soha nem tudnának kicsírázni. Szükségük van édesanyjuk védelmére, ameddig megerősödnek. Gyengeségükért ezt a különleges ajándékot kapták a természettől: az anyanövény oltalmában kifejlődni, megtapasztalni a vele való egységet, közösséget, s mikor már eléggé megerősödtek, akkor belegyökerezni a földbe, amely táplálni fogja őket. Akkor válnak ők is azzá, amivé minden más növény már születésétől kezdve: az anyaföldbe gyökerező, a nap felé sóvárgó teremtményekké. Életükből elveszítenek egy kis időt azzal, hogy édesanyjukon csíráznak ki, mindaddig nem teljes értékű növények, de kárpótolja őket az a csodálatos tapasztalat, ahogy édesanyjuktól tanulnak meg élni.

Mikor pedig majd megerősödnek, ők is virágokat hoznak, virágaikban magvak fejlődnek, a magvak rajtuk fognak kicsírázni, kilevelezni, és nevelniük kell őket úgy, ahogy édesanyjuktól tanulták. Hogyan is lennének képesek megvédeni kicsiny magvaikat, hogyha ők maguk nem tapasztalták volna meg előbb, mit jelent édesanyjukon fejlődni.

A kis növényke elszomorodott, amikor megtudta, hogy édesanyjától el kell válnia. Szeretett volna maradni, egész életét ott tölteni, de be kellett látnia, hogyha ő is ki akar virágozni és magvakat hozni, új növényeknek életet adni, akkor mennie kell. Belekapaszkodott a következő szélfuvallatba, és abban a hitben, hogy jó talajba hull, elengedte édesanyját. Lassan szállt a levegőben, messze édesanyjától. Amíg a szélre bízta magát, tudta, bármi történhet vele, nagyon félt ég és föld közt lebegni gyökértelenül. De földet ért, termékeny anyaföldet, piciny gyökereit a földbe mélyesztve nekilátott új életének: földben gyökerezni és a fény felé növe bő termést hozni.

Nagy Lilla

Viccek

A lelkész fia megszerzi a jogosítványt. Odamegy az apjához elkérni az autót:

– Ajánlok egy üzletet – mondja az apja. – Ha levágatod a hajad, viheted a kocsit.

– De annak idején Sámsonnak is hosszú haja volt, Mózesnek és Jézusnak is – próbálkozik a fiú.

– Igen, de ők mindenhová gyalog mentek.

☺

A katona őrt áll az erőd tetején.

Egyszer csak lekiabál:

– Parancsnok, jönnek az indiánok!

– Barátok vagy ellenségek?

– Valószínűleg barátok, mert együtt jönnek!

☺

– Hogy hívják a finn kidobóembert?

– Halja Menjeninnen.

☺

– És az elefántcsontparti focistát?

– Mahol Kapunkki.

☺

Egyik páciens a másiknak:

– Az orvosom azt mondta, hogy paranoiás vagyok.

– Igen? Ezt így kijelentette

előtted?

– Hát, igazából nem mondta, de ezt gondolta...

☺

Orvos így szól a pácienséhez:

– Azt hiszem, csinálnunk kéne egy EKG-t.

– Hát, ha szükséges..

– Nohát... nézzük csak... Nekem megvan a kapcsolási rajz, maga meg elektromérnök, nem igaz?

☺

Házaspár vacsorázik. Az

asszony leeszi magát,

megszólal:

– Nézd meg, Béla, úgy nézek ki, mint egy disznó!

– Igen, és még le is etted magad...

☺

A fiatalember háztűznézőbe megy, hogy kedvese apjával beszéljen:

– Uram, szeretném feleségül venni az ön lányát!

– A feleségemmel már beszélt?

– Igen, de ha lehet, én mégis a lányánál maradnék!

☺

Földanya nénénk

csak elefántok

Ha most behunyom a szemem, úszó elefántokat látok. Mosolyognom kell. Látom, ahogy lebegve hosszú íveket írnak le a vízben. S mintha felhőkön szaladnának...Elefántöröm! Igazi. Megérdemelt.

Az út. Olyan nagyon hosszú volt idáig... És egyetlen. Menni kellett. Több száz mérföld sivatag, kiszáradt, kidőlt fák, homokfelhő. Éhség. Szomjúság.

„Kitartás, bátorság, ráhagyatkozás, összetartozás... – ismételve magában sokadszorra a kiselefánt, – ...kitartás, bátorság, ráhagyatkozás, összetartozás. A négy lábam. Talán célba érnek... Igen. Nemsokára...” – s belealszik.

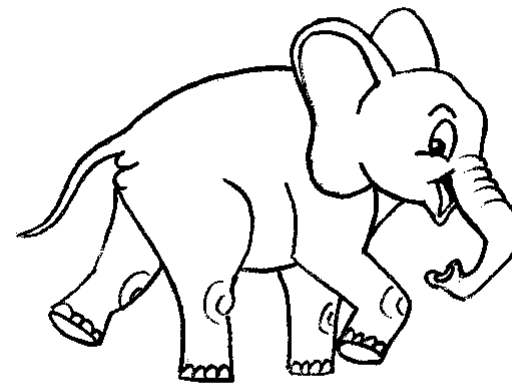
A jelenet, ami következik, itt kering bennem. Nem tudom hová tenni. Csak nézem: egy elefánt, amelyik ébreszt. Egy anya odamegy az alvó kicsihez. Lábával oldalba döfködi: „Ébresztő! Indulni kell...” S már mennek is. Elefántsorban.

Az afrikai elefánt, „a legnagyobb szárazföldi állat” emberi életkort ér meg. Több száz ezren teszik meg évente ezt az utat a Kalahári sivatagon keresztül, amíg eléri az életet jelentő Okavango deltáját. Sok mindent tudunk még róluk. Például, hogy matriarchális családokban élnek, hogy agyaruk elérheti az 50 kg-ot, finoman faragható és nagyon értékes!... Hogy létszámuk 30 év alatt közel felére csökkent. Hogy ébresztenek. Gyászolnak.

Aztán, ahogy figyeled őket, érzed, hogy csak rácsodálkozni tudsz arra a csodára, ami egy elefántélet.

pedig csak elefántok

J.

Szerkesztés: Ötvös Réka

Tördelés: Nagy Lilla

Korrektúra: Kántor Emese

E-mail címünk: kpoverello@yahoo.com

Hálásan köszönjük mindenki segítségét.